

[Chr. Ernst Christensen.]

Aarsag, medens det efter Paragraffens Punkt 2 skal være en af Krigen afhængig Aarsag, hvilket kan medføre, som jeg sagde ved Behandlingen af Loven i 1932, at en Soldaterhustru ikke faar Pension, selv om Manden er død som Soldat under Krigen efter flere Aars Krigstjeneste, fordi Døden efter Lægernes Skøn ikke skyldes en Krigsaarsag. Det kan altsaa medføre, at en Soldaterhustru kan blive Krigsenke med Pension endog 2 Gange, anden Gang efter Lovforslagets § 4, Stk. 2, selv om hun ved sit andet Giftermaal ganske har sluppet sin Forbindelse med Krigen og har faaet sin Affindelsessum udbetalt og maaske anden Gang er gift med en Mand, der ikke kender mere til Krigen, end han har læst sig til i Avisen. En saadan Enke kan faa Pension anden Gang, medens den før omtalte ikke har kunnet og ikke kan faa Pension, heller ikke efter det foreliggende Lovforslag, selv om hendes Mand efter flere Aars Tjeneste i den tyske Hær bliver syg under et Ophold i Hjemmet, bliver indlagt paa Militærlazaret, bliver opereret og dør efter Operationen af Hjertekomplikationer og bliver begravet som Krigssoldat. En saadan Enke har ikke kunnet faa Pension og kan ikke faa det efter Loven, hvis den ikke bliver ændret, selv om hendes Stilling har den nøjeste Forbindelse med Krigen. Dette maa nu i hvert Fald rettes ved Indførelsen af det nye Princip i § 1 og § 4. Det vil her sikkert kun dreje sig om ganske faa Tilfælde, og jeg skal gerne være med til at gennemføre Udvidelserne i § 1 og § 4, ogsaa fordi der findes en tilsvarende Ordning i vort Naboland mod Syd, som vi særlig ser hen til, naar det gælder Krigsinvalider; men 1ste, 2det og 3die Stykke i § 1 maa indebære samme Princip. Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Lorentzen: Dette Lovforslag indbyder i og for sig ikke til nogen stor Debat her i Salen; paa Grund af dets hele Struktur egner det sig bedst til at drøftes udtømmende i et Udvalg; og dette Udvalg er jo ogsaa blevet foreslaaet af de ærede foregaaende Talere, ligesom det ogsaa er foreslaaet i selve Lovforslagets Bemærkninger.

Ved det omtalte Møde i Rigsdagen 1933 i December mellem Krigsinvalider, Rigsdagsmænd og Repræsentanter for Socialministeriet blev de fremsatte Ønsker formuleret i 5 Punkter. Disse 5 Punkter var: Beskæftigelse for svært beskadigede Inva-

lider, Forhøjelse af Enkeforsørgelsen, Indførelse af offentlig og mundtlig Procedure ved Invalidenævnet og Invalideraad, Krav om, at det ene Medlem af Invalidenævnet skulde være en sønderjysk Læge, der selv havde deltaget i Krigen, og for det femte: Kritikken af Nævnets og Raadets Administration. Af disse 5 Punkter er der i Lovforslaget egentlig kun taget Hensyn til to.

Med Hensyn til at skaffe Beskæftigelse for svært beskadigede Invalider staar der i Lovforslagets § 8, at Invalidenævnet bemyndiges til i Samarbejde med Invalidforsikringsretten efter nærmere af Socialministeren fastsatte Regler at virke for, at Invalider, der oppebærer Rente, kan faa Arbejde i Statens eller Kommunens Tjeneste eller inden for Erhvervslivet. Jeg vil her foreslaa, at man især tager Sigte paa Invalidenævnets Kontor. Der sidder paa dette Kontor en Stab paa vistnok 12—15 Mennesker, og det skulde i hvert Fald i første Række være der, Invalider kunde komme ind, hvis de opfylder de Krav, der stilles.

Punkt Nr. 2, Forhøjelse af Enkeforsørgelsen, er blevet behandlet af de foregaaende Talere.

Hvad Nr. 3 angaar; Indførelse af offentlig Procedure ved Nævn og Raad, mener man ikke at kunne gaa med til dette, fordi det vilde være i Strid med — det staar i Bemærkningerne — de i Danmark i øvrigt gældende Regler for Fastsættelse af Rente til Invalider m. v., og i øvrigt af Hensyn til Krigsinvalidernes personlige Forhold. Jeg forstaar ikke rigtig, hvad Hensyn der skal tages til Krigsinvalidernes personlige Forhold, naar de selv ønsker en saadan Ændring. Det vilde være et særlig beroligende Moment, om den offentlige Votering kunde blive indført. Jeg anerkender selvfølgelig Bestemmelsen i § 5 om, at de kan indkaldes til mundtlig Forklaring for Nævnet og Raadet.

Med Hensyn til Nr. 4, en sønderjysk Læge som Medlem af Invalidenævnet, sagde det ærede Medlem Hr. P. Mortensen, at det var rart, om det kunde gennemføres, hvis det var muligt. Jeg synes nok, det maatte være muligt; der er jo ogsaa aabnet en Ventil desangaaende i Bemærkningerne til Lovforslaget. Invalidenævnets Flertal mener ikke, det er paakrævet, derimod er der et Flertal inden for Invalideraadet, som nok mener at kunne gaa med til det, hvis Lægen har de fornødne Kundskaber og den fornødne Uddannelse. Men det mener jeg ikke er det afgørende. Der er vistnok ingen, der vil kritisere de nu-